

Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 08.03.2017, sp. zn. Cpjn 202/2016, ECLI:CZ:NS:2017:CPJN.202.2016.1

Číslo: 4/2017

Právní věta:

1. Pro rozhodování odvolacího soudu o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření je rozhodující stav, který tu byl v době vyhlášení (vydání) napadeného usnesení; to platí i pro řízení ve věcech předběžných opatření upravených zákonem č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních. 2. Při rozhodování o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření odvolací soud nepřihlíží k tomu, že po vyhlášení (vydání) usnesení soudem prvního stupně pominuly důvody, pro které bylo předběžné opatření nařízeno, popřípadě že bylo předběžné opatření soudem prvního stupně posléze zrušeno nebo že ze zákona zaniklo.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.03.2017

Spisová značka: Cpjn 202/2016

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Předběžné opatření

Předpisy: § 75c odst. 4 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O d ů v o d n ě n í :

I. Podnět k přijetí stanoviska a podkladová rozhodnutí

1. Nejvyšší soud obdržel ze strany Krajského soudu v Brně podnět ke sjednocení judikatury týkající se otázky, zda se na rozhodování odvolacího soudu o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření za situace, kdy došlo ke změnám skutkového stavu po vyhlášení (vydání) napadeného usnesení, k zániku předběžného opatření ze zákona nebo k jeho zrušení soudem prvního stupně, vztahuje ustanovení § 75c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“.

2. Nejednotnost v rozhodování této otázky byla v podnětu dokládána jednak usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. 5 Co 3/2014, podle kterého okolnost, že předběžné

opatření nařízené rozhodnutím soudu prvního stupně zaniklo uplynutím určené doby, po kterou mělo trvat, není důvodem pro zastavení řízení o odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí, jednak usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 5 Co 17/2014, dle kterého taková okolnost naopak představuje důvod pro zastavení řízení o odvolání proti napadenému rozhodnutí.

3. Nejvyšší soud si prostřednictvím krajských soudů vyžádal další soudní rozhodnutí týkající se nastolené otázky a zjistil, že rozhodovací praxe odvolacích soudů je při jejím řešení značně rozdílná, když lze vysledovat nejméně čtyři odlišné přístupy.

I.a) Věcný přezkum rozhodnutí

4. Tak například Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 21. 1. 2014, č. j. 61 Co 33/2014-358, změnil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 22 Nc 103/2012-345, jímž bylo nařízeno předběžné opatření upravující styk otce s nezletilým P. Š. T. o vánočních prázdninách roku 2013, tak, že návrh otce na vydání předběžného opatření zamítl. Obdobně zase Krajský soud v Praze usnesením ze dne 29. 5. 2015, č. j. 32 Co 227/2015-441, potvrdil usnesení Okresního soudu Praha-východ ze dne 14. 4. 2015, č. j. 30 P 436/2014-363, kterým bylo prodlouženo předběžné opatření upravující poměry dítěte do dne 14. 5. 2015. V uvedených rozhodnutích vyslovily soudy závěr, že ve věcech odvolání proti předběžnému opatření je v souladu s § 75c odst. 4 o. s. ř. třeba vycházet ze stavu v době vyhlášení (vydání) usnesení soudu prvního stupně, aniž by bylo možné přihlížet k následnému vývoji tohoto stavu, plynutí času, zániku předběžného opatření dle § 77 odst. 1 o. s. ř. nebo jeho zrušení dle § 77 odst. 2 o. s. ř.

I.b) Odmítnutí odvolání podle § 218 o. s. ř.

5. Naproti tomu Krajský soud v Brně usnesením ze dne 25. 5. 2015, č. j. 16 Co 149/2015-22, odmítl odvolání otce proti usnesení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 15. 4. 2015, č. j. 0 Nc 1001/2015-9, kterým bylo na návrh Městského úřadu Kyjov nařízeno předběžné opatření upravující poměry nezletilých dětí, s odůvodněním, že v důsledku „zákonného zániku vydaného předběžného opatření pozbyl i opravný prostředek otce na významu, stal se bezpředmětným, a proto odvolacímu soudu nezbylo [nic] jiného, než odvolání ve smyslu ustanovení § 218 o. s. ř. odmítnout“. Stejně Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 2. 7. 2015, č. j. 56 Co 250/2015-218, odmítl odvolání otce proti usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 7. 5. 2015, č. j. 11 P 186/2007-188, jímž bylo prodlouženo trvání předběžného opatření nařízeného usnesením téhož soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 11 Nc 25003/2015-10, do dne 14. 6. 2015, s tím, že v důsledku okolností nastalých po vydání napadeného rozhodnutí se toto stalo „tzv. bezpředmětným“, přičemž „[p]rávní teorie a praxe se shodují na tom, že v takovém případě nejsou předpoklady pro meritorní projednání odvolání a je namíste odmítnutí odvolání ve smyslu § 218 o. s. ř.“.

I.c) Odmítnutí odvolání podle § 218 o. s. ř. *per analogiam*

6. Krajský soud v Brně zase usnesením ze dne 1. 10. 2015, č. j. 21 Co 229/2015-93, odmítl odvolání žalovaného proti usnesení Okresního soudu ve Znojmě ze dne 17. 7. 2015, č. j. 7 Nc 10002/2015-49, kterým bylo nařízeno předběžné opatření zakazující žalovanému po dobu 30 dnů ode dne nabytí vykonatelnosti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. 3 Cmo 313/2014, nakládat s nemovitými věcmi ve výroku uvedenými. V odůvodnění usnesení odvolací soud uvedl, že nařízené předběžné opatření zaniklo podle § 77 písm. d) o. s. ř. dne 25. 9. 2015. Za této situace by podle odvolacího soudu bylo „bepředmětné a ... i nehospodárné“, aby se odvoláním věcně zabýval; z uvedeného důvodu odvolání odmítl „podle § 218 o. s. ř. *per analogiam*“.

I.d) Zastavení odvolacího řízení

7. Naopak Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 20. 8. 2014, č. j. 13 Co 450/2014-748, zastavil řízení o odvolání otce proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 1. 7. 2014, č. j. 0 P 802/2013-663, jímž bylo nařízeno předběžné opatření upravující styk nezletilé L. S. s matkou v době od 7. 7. 2014 do 7. 8. 2014 a byly vymezeny povinnosti rodičů v souvislosti s předáním a převzetím nezletilé. V odůvodnění usnesení odvolací soud uvedl, že vzhledem k uplynutí lhůty, po kterou mělo předběžné nařízení trvat, se odvolání stalo bezpředmětným a odvolací soud nemá po věcné stránce co projednávat, když důvod vedení řízení o předběžné opatření odpadl; odvolací soud proto podle § 211 ve spojení s § 104 odst. 1 o. s. ř. odvolací řízení zastavil. Shodnou argumentaci použil rovněž Krajský soud v Plzni v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 15 Co 238/2015-504, kterým bylo zastaveno odvolací řízení o odvolání otce proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 20. 3. 2015, č. j. 99 P 218/2011-436, jímž byl v době od 17.00 hod dne 3. 4. 2015 do 17.00 hod. dne 5. 4. 2015 zrušen styk nezletilé N. N. s otcem.

II. Právní úprava a závěry vedoucí k zaujetí stanoviska

II.a) Právní úprava a její východiska

8. Právní úprava předběžných opatření vychází z toho, že ke splnění účelu občanského soudního řízení, kterým je ochrana soukromých práv a oprávněných zájmů účastníků (§ 1 o. s. ř.), není možné vždy vyčkávat až do právní moci rozhodnutí ve věci samé, k čemuž je i při řádném vedení řízení potřeba určité doby. Poměry mohou vyžadovat, aby byla co nejdříve – ještě před právní mocí meritorního rozhodnutí, nebo dokonce ještě před zahájením řízení ve věci samé – učiněna určitá, byť i jen dočasná opatření, jejichž účelem je jen prozatímní úprava poměrů účastníků nebo zajištění soudního rozhodnutí (srov. Rubeš a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Orbis, 1957, s. 823).

9. Podle § 75c odst. 4 o. s. ř. je pro předběžné opatření rozhodující stav v době vyhlášení (vydání) usnesení soudu prvního stupně.

10. Důvodová zpráva k zákonu č. 30/2000 Sb. v souvislosti s citovanou normou (obsaženou původně v § 75 odst. 5 o. s. ř.) uvádí, že s ohledem na povahu předběžného opatření a v zájmu dodržení lhůty předepsané pro vydání rozhodnutí musí být dobou rozhodnou pro nařízení předběžného opatření okamžik vyhlášení (vydání) usnesení soudem prvního stupně.

11. Podle teorie procesního práva je povaha předběžného opatření dána jeho zatímním charakterem, který mu nedovoluje přiznat vlastnost trvalosti (srov. Hrdlička, J. Zajišťovací prostředky v civilním procesu. Acta Universitatis Carolinae – Iuridica No. 4, roč. 1974, s. 31).

12. K tomu, aby dočasná právní ochrana poskytovaná subjektivním právům a oprávněným zájmům účastníků prostřednictvím předběžného opatření byla skutečně rychlá a účinná, stanoví zákon relativně krátkou lhůtu pro rozhodnutí soudu o návrhu na nařízení předběžného opatření (srov. § 75c odst. 2 o. s. ř. a dále lhůty podle § 404 a § 456 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, dále jen „z. ř. s.“) a v některých případech i pro rozhodnutí o odvolání ve věcech předběžného opatření (srov. § 409 odst. 2 a 465 odst. 2 z. ř. s.).

13. Logickým důsledkem takové právní úpravy je ovšem stav, kdy soud rozhodující o předběžném opatření nemůže provádět dokazování, ale při rozhodnutí vychází pouze ze skutečností, jež jsou v té době osvědčeny (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. [I. ÚS 1037/15](#)). Řečeno jinak, rychlost poskytované dočasné právní ochrany je na druhé straně vykoupena nižšími zárukami správnosti přijatého rozhodnutí.

14. Řízení o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření pak nemá

sloužit k tomu, aby byly zjišťovány další (i nově vzniklé) skutečnosti rozhodné pro nařízení předběžného opatření, ale plní význam čistě přezkumný, tj. odvolací soud v něm posuzuje, zda na základě skutečností a důkazů, které měl při svém rozhodnutí k dispozici soud prvního stupně v době, kdy o návrhu na nařízení předběžného opatření rozhodoval, je odvoláním napadené rozhodnutí věcně správné.

15. V této souvislosti Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. [III. ÚS 163/09](#), s odkazem na „intencionální efektivitu“ předběžného opatření, označil výklad, podle kterého účastníci řízení nemohou v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení ve věci předběžného opatření uvádět žádné nové skutečnosti nebo důkazy, za ústavně konformní.

16. Ve výsledku to znamená, že § 75c odst. 4 o. s. ř. má, pokud jde o skutečnosti a důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jako zvláštní právní úprava přednost před obecnou právní úpravou přípustnosti novot obsaženou v § 205a o. s. ř. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. [II. ÚS 2647/09](#)). Lapidárně tento závěr vyjadřuje usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. [I. ÚS 659/13](#), když uvádí, že odvolací soud při rozhodování o odvolání ve věci předběžného opatření „vychází z obsahu spisu, jaký zde byl k datu vydání napadeného usnesení“.

17. Uvedený závěr je rovněž v souladu s názory, jež, pokud jde o sporné řízení, zcela převažují v odborné literatuře. Tak přesvědčení, že i odvolací soud musí věc týkající se předběžného opatření posuzovat podle stavu v době, kdy bylo vydáno napadené usnesení soudu prvního stupně, je vyjádřeno již v díle WINTEROVÁ, A. a kol. Občanský soudní řád s vysvětlivkami a judikaturou. 3. aktualizované vydání podle stavu k 1. 1. 2007. Praha: Linde, 2007, s. 134. Stejně L. Drápal uvádí, že v řízení o předběžném opatření nemůže být „přihlédnuto k dalším důkazům, které soud prvního stupně neměl k dispozici v době vyhlášení (vydání) svého usnesení, a to bez zřetele k tomu, který z účastníků je uvádí nebo předkládá. Pro odvolací soud to znamená, že účastníci nemohou v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení uvádět žádné nové skutečnosti nebo důkazy; to platí i pro předběžná opatření podle § 76a a předběžné opatření podle § 76b [o. s. ř.]“ (viz DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 437-438). Ke stejnému závěru docházejí i J. Levý In SVOBODA, K., SMOLÍK, P., Levý, J., ŠÍNOVÁ, R. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 240, a K. Čuhelová s T. Pondikasovou In LAVICKÝ, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Řízení sporné. Praktický komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, s. 262.

II.b) Vztah k zákonu č. 292/2013 Sb.

18. Ve vztahu k rozhodování o odvolání ve věci předběžného opatření, jež je nařizováno v návaznosti na již probíhající nebo v budoucnu zahájené řízení, které se řídí ustanoveními zákona o zvláštních řízeních soudních, však vyjádřil odchylný názor K. Svoboda, podle kterého se v tomto případě použije „§ 28 [z. ř. s.] o rozhodování v režimu tzv. úplné apelace“ (K. Svoboda In SVOBODA, K., TLÁŠKOVÁ, Š., VLÁČIL, D., LEVÝ, J., HROMADA, M. a kol.: Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 66-67). K. Svoboda argumentuje tím, že „[v]ytvoření svébytné a principiálně do jisté míry odlišné procesní úpravy bylo jednou z příčin vzniku zákona o zvláštních řízeních soudních“.

19. K tomuto názoru se, alespoň pokud jde o předběžná opatření upravená v ustanoveních § 400 a násl. a § 452 a násl. z. ř. s., přihlásily i K. Hamuláková s J. Křiváčkovou (In SVOBODA, K., TLÁŠKOVÁ, Š., VLÁČIL, D., LEVÝ, J., HROMADA, M. a kol., cit. dílo, s. 769 a s. 920) a zjevně i K. Čuhelová (In LAVICKÝ P. a kol. Zákon o zvláštních řízeních soudních. Řízení nesporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015, s. 699).

20. S uvedeným závěrem se však Nejvyšší soud neztotožňuje, když z pohledu již zmíněné

„intencioální efektivity“ předběžného opatření není podstatné, zda se jedná o předběžné opatření upravené v předpisech sporného či nesporného řízení, případně zda je o předběžném opatření rozhodováno v souvislosti s probíhajícím nebo budoucím nesporným řízením ve věci samé. Ostatně ani relativně krátké zákonné lhůty podle § 409 odst. 2 a § 465 odst. 2 z. ř. s., stanovené pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věcech předběžných opatření výslovně upravených zákonem o zvláštních řízeních soudních, nehovoří pro závěr, že by v odvolacím řízení mohlo být přihlíženo k novým skutečnostem a důkazům. Není tedy důvodu, proč by se § 75c odst. 4 o. s. ř. nemělo s ohledem na § 1 odst. 3 z. ř. s. použít i pro odvolací řízení ve věci předběžného opatření upraveného zákonem o zvláštních řízeních soudních (shodně usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2016, sp. zn. 15 Co 140/2016, uveřejněné v časopise Bulletin advokacie, č. 6, roč. 2016, s. 55-56).

II.c) Související prostředek nápravy

21. Dostatečný prostor k uplatnění nových skutečností a důkazů poskytuje účastníkům řízení ve věci předběžného opatření, případně třetím osobám, do jejichž práv bylo předběžným opatřením zasaženo, ustanovení § 77 odst. 2 věta první o. s. ř., podle kterého předseda senátu předběžné opatření zruší, jestliže pominou důvody, pro které bylo nařízeno (srov. k tomu usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. [I. ÚS 659/13](#)).

22. Pod skutkovou podstatu § 77 odst. 2 věta první o. s. ř. spadají především ty případy, kdy po nařízení předběžného opatření došlo ke změně poměrů, takže další trvání předběžného opatření již není nutné nebo účelné, např. z důvodu uspokojení práva navrhovatele nebo pro změny v poměrech povinné osoby (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 1964, sp. zn. 5 Cz 102/64, uveřejněné pod č. 15/1965 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

23. Podle § 77 odst. 2 věta první o. s. ř. se však posuzují i situace, kdy se později, a to i v důsledku provedení dokazování ve věci samé, zjistí, že předpoklady pro nařízení předběžného opatření dány nebyly [srov. HANDL, V., RUBEŠ, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Panorama, 1985, s. 342, shodně L. Drápal In DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 468, a nejnověji K. Čuhelová a T. Pondikasová In LAVICKÝ, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Řízení sporné. Praktický komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, s. 284].

24. Obdobné závěry se uplatní i ve vztahu ke zrušení předběžných opatření upravených zákonem o zvláštních řízeních soudních, neboť je zřejmé, že ustanovení § 414, resp. § 462 z. ř. s. se použijí vedle úpravy obsažené v občanském soudním řádu (§ 1 odst. 3 z. ř. s.).

25. Poskytuje-li zákon samostatný a účinný prostředek nápravy, kterým lze uplatnit nové skutečnosti a důkazy rozhodné z hlediska nařízení a trvání předběžného opatření, neobstojí podle Nejvyššího soudu výklad, jenž by v rozporu jak s jazykovým zněním § 75c odst. 4 o. s. ř., tak s jeho účelem umožňoval odvolacímu soudu při rozhodování o odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření přihlížet k tomu, že po vyhlášení (vydání) usnesení soudem prvního stupně pominuly důvody, pro které bylo předběžné opatření nařízeno, popřípadě že bylo předběžné opatření posléze soudem prvního stupně zrušeno nebo že ze zákona zaniklo.

II.d) Závěry

26. Nesprávná jsou proto shora sub I.b), I.c) a I.d) uvedená podkladová rozhodnutí odvolacích soudů, která k okolnosti, že po vyhlášení (vydání) usnesení soudem prvního stupně pominuly důvody, pro které bylo předběžné opatření nařízeno, popřípadě že bylo předběžné opatření posléze soudem prvního stupně zrušeno nebo že ze zákona zaniklo, přihlížejí a dovozují z ní závěr, že se odvolací

řízení stalo „bezpředmětným“, a že je proto namístě odvolání na základě přímé, případně analogické aplikace § 218 o. s. ř. odmítnout, případně odvolací řízení podle § 211 ve spojení s § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavit. Z toho plyne, že odvolací soud, má-li dostát své přezkumné působnosti, musí rozhodovat věcně a posoudit, zda usnesení soudu prvního stupně bylo věcně správné, či nikoliv.

27. Nejvyšší soud přitom zdůrazňuje, že ani za naznačených okolností neztrácí rozhodnutí odvolacího soudu na významu, a to s ohledem na možný nárok osoby, které byla rozhodnutím soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření způsobena újma. Rozhodnutí odvolacího soudu se totiž v takovém případě vyslovuje o zákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci předběžného opatření (srov. odst. 14 shora), a řeší tedy otázku naplnění jednoho z předpokladů nároku na náhradu újmy vzniklé tímto rozhodnutím (srov. L. Drápal In Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 469-470), včetně případného nároku na náhradu újmy (škody) podle zákona č. 82/1998 Sb. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. [III. ÚS 2433/15](#); srov. ovšem i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. [29 Cdo 3137/2007](#), uveřejněný pod č. 32/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

28. Z uvedeného vyplývá, že odvolací soud bude za výše uvedených okolností postupovat tak, že usnesení soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. potvrdí, je-li ve výroku věcně správné (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. [29 Cdo 3716/2007](#), nebo nález Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. [II. ÚS 2950/16](#)), nebo jej za podmínek § 219a o. s. ř. jako nezákonné zruší (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. [III. ÚS 2433/15](#), bod 27). Tím je řízení skončeno; fakticky totiž odpadl důvod, aby soud prvního stupně, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, pokračoval v tom stadiu řízení, které bezprostředně předcházelo vydání zrušeného rozhodnutí (srov. obdobně stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2008, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 25/08](#)).

29. Pro úplnost je třeba dodat, že závěr vyslovený v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Hanzelkovi proti České republice, podle kterého stěžovatelé neměli k dispozici efektivní prostředek nápravy, a nemohli proto účinně napadnout usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 26. 10. 2007, č. j. 23 Nc 356/2007-6, o nařízení předběžného opatření podle § 76a odst. 1 o. s. ř., čímž mělo dojít k porušení čl. 13 Evropské úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 11. 12. 2014, č. stížnosti 43643/10, §§ 84 a 86), nebere v úvahu existenci § 75c odst. 4 o. s. ř. Za daného právního stavu proto bylo povinností odvolacího soudu o odvolání matky proti usnesení soudu prvního stupně věcně rozhodnout (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. [Pl. ÚS 23/15](#)).